

ASPECTE PRIVIND ACTIVITATEA ROMÂNIEI ÎN CONSILIUL DE SECURITATE AL ORGANIZAȚIEI NAȚIUNILOR UNITE

Leonida MOISE

Beginning with the year 1990, Romania has been consistently pursuing integration into the European and North Atlantic security and political structures whilst becoming intensively involved with UN`s specialized institutions.

Subsequent to its international activity, Romania was appointed non-permanent member of the Security Council during 2004-2005 and was given the monthly office of president in July 2004. Thus Romania became part of the approach to important international agenda, such as the European dossiers (Bosnia and Herzegovina, Kosovo) and the African dossiers (Democratic Republic of the Congo, Somalia, Ethiopia and Eritrea).

Consiliul de Securitate al ONU. Linii generale.

În temeiul art. 24 alin. (1) din Cartă, principala responsabilitate în menținerea păcii și securității internaționale revine Consiliului de Securitate. Atribuirea acestei responsabilități se bazează pe faptul că, dintre organele ONU, Consiliul de Securitate este cel mai eficace întrucât are un număr restrâns de membri, este organizat să poată funcționa, în mod permanent, iar în adoptarea hotărârilor sale încredințează o răspundere mai mare marilor puteri, membre permanente ale Consiliului.¹

De altfel, pentru păstrarea primordialității Consiliului de Securitate în reglementarea diferendelor dintre state, Carta prevede că orice problemă privind pacea și securitatea internațională, care reclamă să se întreprindă o acțiune, va fi diferită de Adunarea Generală Consiliului de Securitate (art. 11.2) și că atât timp cât Consiliul de Securitate exercită în privința unui diferend sau unei situații funcțiile care îi sunt atribuite prin Cartă, Adunarea generală nu trebuie să facă nici o recomandare cu privire la acel diferend sau situație, în afară de cazul în care Consiliul de Securitate ar cere asta (art. 12 alin. (2)).

În exercitarea funcțiilor sale în domeniul păcii și securității internaționale, Consiliul de Securitate acționează în temeiul mai multor

¹ Nguen Quoc Dinh, Alain Pellet, Patrick Daillier, *Droit International Public*, Paris, 1987, p.735.

prevederi ale Cartei. Esențial, el își exercită puterile în acest domeniu în baza prevederilor cap.VI, „Rezolvarea Pașnică a diferendelor”, a cap. VII, care îl abilitază să ia măsuri preventive sau coercitive, „în caz de amenințări împotriva păcii, de încălcări ale păcii și de acte de agresiune”, ca și a cap. VIII, denumit „Acorduri regionale”, care tratează competența acordurilor sau organismelor regionale de a lua anumite măsuri privind menținerea păcii și securității și raporturile acestora cu Consiliul de Securitate.²

Consiliul de Securitate poate acționa din proprie inițiativă (ex officio); de asemenea, poate interveni la sesizarea părților în diferend sau a unui stat membru ONU, ori la sesizarea unui stat nemembru, cu privire la un diferend la care este parte, dacă acceptă pentru acel diferend obligațiile de rezolvare pașnică prevăzute de Carta ONU.

De îndată ce părțile au supus diferendul Consiliului de Securitate, acesta poate să facă recomandări, cu privire la procedurile de aplanare adecvate, putând recomanda și condițiile de rezolvare, după cum el poate să recomande părților și soluția de fond. În exercitarea atribuțiilor de soluționare. Consiliul de Securitate poate crea comisii de anchetă sau poate desemna anumite persoane, ori se poate adresa Secretarului General sau poate trimite observatori la fața locului.³

Rezoluțiile adoptate de Consiliul de Securitate în aplicarea prevederilor cap. VI din Cartă au caracterul de recomandări, fără valoare obligatorie pentru părți. Cu toate acestea, recomandările Consiliului de Securitate generează obligații de comportament în sarcina statelor. În primul rând, în baza art. 34, statele nu pot împiedica Consiliul de Securitate de a ancheta „orice diferend sau orice situație care ar putea da naștere unui diferend”, în scopul de a stabili dacă prelungirea diferendului sau a situației ar pune în primejdie menținerea păcii și securității internaționale. În al doilea rând, părțile la un diferend nu pot refuza invitația Consiliului de Securitate de soluționare a acestui diferend pe cale pașnică, printr-unul dintre mijloacele prevăzute în art. 33 sau prin alte mijloace pașnice, la alegerea lor. Cu toate că rezoluțiile adoptate de Consiliul de Securitate, în baza cap. VI din Cartă nu au forță juridică obligatorie, ele nu sunt lipsite, din punct de vedere politic, de o anumită semnificație. Statele trebuie să le ia în considerare și să examineze cu bună credință posibilitatea de a li se conforma. Această obligație decurge din rolul pe care întreaga comunitate internațională l-a atribuit Consiliului de Securitate în asigurarea păcii și securității internaționale.⁴

² *Manuel sur la reglement pacifique des differende entre etats*, New York, 1992, pp.117-118.

³ Dumitra Popescu, Adrian Năstase, Florian Coman, *Drept internațional public*, Casa de editură și presă „ȘANSA”, București, 1994, p.302.

⁴ Raluca Miga-Beșteliu, *Drept internațional. Introducere în dreptul internațional public*, Editura All, București, 1998, p.340.

Linii directoare ale mandatului României la Consiliul de Securitate al ONU⁵

În calitate de membru nepermanent (ales) al CS, țara noastră și-a propus, ca linie de conduită, coerența prestației în cadrul acestui organism cu evidențierea profilului României ca partener responsabil și eficient al structurilor europene și euroatlantice.

România a dorit să aibă o contribuție la eforturile de întărire a unității europene, considerând că între statele europene – membre și viitoare membre UE – din cadrul CS trebuie să existe o relație privilegiată.

În exercitarea mandatului, România a urmărit o serie de obiective prioritare, care se circumscriu multilateralismului eficient, ca modalitate de a contribui la conferirea de coerență sporită și de legitimitate a acțiunilor la nivel internațional, cum ar fi:

- angajamentul ferm față de principiile și obiectivele enunțate în Carta ONU;
- continuarea procesului de reformă a ONU, acordând prioritate consolidării rolului principal al CS în menținerea și în dezvoltarea păcii și securității pe plan mondial;
- impulsivarea procesului decizional pe bază de consens în cadrul CS, precum și implementarea de măsuri destinate creșterii transparenței activității Consiliului;
- promovarea diplomației preventive și a soluționării pașnice a conflictelor, ca metode principale de abordare a noilor amenințări la adresa securității și stabilității internaționale;
- angajamentul României față de participarea la acțiunile de cooperare internațională în domenii prioritare, precum combaterea terorismului, controlul traficului de droguri și ființe umane, combaterea proliferării armelor de distrugere în masă etc.;
- disponibilitatea de a contribui, în mod semnificativ, la punerea în aplicare a priorităților Declarației Mileniului, cu un accent deosebit asupra eradicării sărăciei și dezvoltării durabile – componente indispensabile promovării păcii și stabilității mondiale.

Președinția română a Consiliului de Securitate al ONU

Membru ales al Consiliului de Securitate al ONU pe perioada 2004 - 2005, România a asigurat președinția acestei structuri în luna iulie 2004.

În luna iulie, Consiliul a abordat o gamă vastă de subiecte, de la "dosarele europene" (Bosnia și Herțegovina, Georgia, Kosovo), la situația din Orientul Mijlociu, Irak și Afganistan. O atenție specială a fost acordată pachetului substanțial de dosare africane (care continuă să monopolizeze circa

⁵ <http://www.mae.ro/index.php>

două treimi din agenda Consiliului) între care s-au remarcat cele privind Sudanul – în condițiile deteriorărilor dramatice ale situației umanitare din Darfur – R.D. Congo, Côte d’Ivoire, Somalia, Sierra Leone, Etiopia și Eritreea, Republica Centrafricană.

Agenda de lucru a Consiliului, în luna iulie, a fost marcată de cea mai importantă criză umanitară de la începutul secolului al XXI-lea – circa două milioane de persoane afectate de conflictul din Darfur, regiune situată în vestul Sudanului. Printre inițiativele notabile ale României, promovate în calitate de președinte al CS, a figurat vizita în Sudan a ministrului român al afacerilor externe, desfășurată la 31 iulie, ocazie cu care șeful diplomației de la București a realizat o serie de întrevederi la Khartoum cu autoritățile sudaneze, urmate de o deplasare de evaluare în Darfur. De asemenea, România a fost coautor al rezoluției 1556 a Consiliului de Securitate, referitoare la situația din Darfur.

Pe agenda lunii iulie au figurat, de asemenea, reuniuni consacrate activității Comitetului antiterorism și Tribunalelor penale internaționale (pentru fosta Iugoslavie și pentru Ruanda), precum și două reuniuni tematice, în cadrul cărora au fost abordate amenințările care decurg din actele teroriste, respectiv cooperarea dintre ONU și organizațiile regionale în procesele de stabilizare, subiect propus de România. Reuniunea privind cooperarea ONU - organizații regionale s-a desfășurat la 20 iulie, fiind prezidată de Primul Ministru al României.

Prima reuniune formală a Consiliului de Securitate sub președinția română a fost consacrată adoptării unei poziții comune de condamnare fermă a atacului terorist produs la în Insula Bali, care s-a soldat cu moartea a peste 25 de persoane și rănirea a peste 100.

Declarația adoptată în unanimitate de către cei 15 membri ai Consiliului de Securitate, se pronunță pentru condamnarea terorismului – una dintre cele mai importante amenințări la adresa păcii și securității internaționale. Consiliul de Securitate reafirmă determinarea sa de a combate acest flagel, în concordanță cu responsabilitățile ce îi revin prin Carta ONU.

De asemenea, Consiliul de Securitate a adoptat o altă Declarație prin care se solicita ferm Eritreei să revină asupra măsurilor anunțate, de natură să îngreuească libertatea de mișcare și de operare a forței de pace ONU desfășurată în zona – UNMEE.

Totodată, s-a făcut un apel la Guvernele Etiopiei și Eritreei pentru a relua dialogul politic și a pune în practică deciziile Comisiei Internaționale de Demarcare a Frontierei.

Natura de urgență a intervenției Consiliului de Securitate a fost pe deplin justificată de nevoia de prevenire a reizbucnirii conflictului dintre cele două state, care, în faza deschisă din perioada 1998-2000, a provocat peste

100.000 de victime și mari pagube materiale, având un impact devastator asupra economiilor celor două state.

Pentru a contribui la instaurarea păcii, prin implementarea Acordului de la Alger, ONU a desfășurat în zonă – începând din iulie 2000 – o importantă forță de pace, incluzând un contingent substanțial de observatori internaționali, din care fac parte și ofițeri români⁶.

România a organizat la 20 iulie 2004 o dezbatere pe tema "Cooperarea ONU – organizații regionale în procesele de stabilizare".

Încetarea confruntărilor violente nu reprezintă decât începutul unui îndelungat și complex proces care vizează reducerea, pe termen mediu și lung, a riscurilor și a cauzelor care au determinat conflictul sau situația de criză. În principal cazurile Afganistan și Irak, dar și ale unor state africane afectate de conflicte sângeroase și instabilitate, de multe ori cronică (Sudan, R.D. Congo, Ruanda, Burundi etc.), demonstrează din plin validitatea unei asemenea abordări.

Acest proces, care poate fi denumit, generic, proces de stabilizare, comportă dimensiuni multiple – de securitate, socială, economică, militară etc., abordate concomitent și în strânsă dependență, cu implicarea unei întregi serie de actori complementari organizației mondiale: autoritățile naționale, ONG-uri, mediile de afaceri etc., a căror cooperare este esențială pentru garantarea succesului acestui proces.

Pentru eficientizarea acțiunilor concertate de stabilizare, România și-a propus să aprofundeze dezbaterea într-un domeniu de colaborare, care se află în atenția comunității internaționale de puțină vreme, acela al cooperării dintre organizația mondială și organizațiile regionale și subregionale.

România consideră că expertiza și, după caz, resursele umane și materiale ale diverselor organizații regionale pot contribui într-o măsură semnificativă la o gestiune de succes a proceselor de stabilizare desfășurate sub egida ONU. Asumându-și un rol de promotor în domeniu, România dorește să faciliteze un dialog internațional pe marginea aspectelor de ordin practic al dezvoltării cooperării global-regional, cum ar fi: îmbunătățirea canalelor de comunicare între organizații, studierea avantajelor comparative, colaborarea practică, la nivel operațional.

Pe lângă delegațiile celorlalte 14 state membre ale Consiliului de Securitate, dezbaterea s-a bucurat de prezența reprezentanților de înalt nivel a unor importante organizații cu atribuții în materie de securitate: Uniunea Europeană, NATO, OSCE, Comunitatea Statelor Independente, Uniunea Africană, Comunitatea Economică a Statelor din Africa de Vest, ASEAN, Liga Statelor Arabe și Organizația Conferinței Islamice, precum și de cea a unor înalți oficiali din state membre ale ONU.

⁶ <http://www.mae.ro/index.php>

În intervenția din deschiderea reuniunii, fostul secretar general al ONU, domnul Kofi Annan, a subliniat importanța deosebită a subiectului abordat și necesitatea constituirii unor parteneriate strategice global-regionale adecvate actualului context internațional, precum și a unor canale de cooperare instituționalizate între ONU și organizațiile regionale.

Președinția română a Consiliului a subliniat relevanța temei abordate pentru asigurarea condițiilor unei păci durabile în toate regiunile globului. Având în vedere datele de bază ale ecuației securității mondiale (multiplicitate de actori, fiecare dispunând de resurse și de capacități specifice, unicitate a situațiilor de conflict), au fost avansate o serie de propuneri concrete, apte de a constitui un fundament valabil pentru interacțiunea dintre planurile global și regional. Printre acestea s-au numărat fundamentarea cooperării pe avantajele comparative ale diferitelor organizații, consolidarea canalelor de comunicare, la toate nivelele (conducere, operațional, pe teren), numirea în comun de către reprezentanții speciali pentru zonele în procese de stabilizare, structurarea cooperării în toate etapele implicării în procesele de stabilizare (faza de avertizare, întărirea capacităților de reacție, implicarea pe teren, monitorizarea în comun a operațiunilor și adaptarea cooperării în funcție de experiența acumulată în cadrul acțiunilor comune).

A fost subliniată importanța privilegierii unei angajări de durată a comunității internaționale în procesele de stabilizare, precum și a unei strategii multidimensionale de abordare a acestora, prin acordarea unei atenții speciale, prevenirii re izbucnirii conflictelor și asigurării premiselor pentru o securitate durabilă, inclusiv prin sprijin pentru dezvoltare.

Printre aspectele evidențiate în intervenție au figurat și preocupările României privind dimensiunea regională a securității, în condițiile în care asistăm la o tendință de localizare a conflictelor și a eforturilor de gestionare a acestora.

Reuniunea s-a finalizat prin adoptarea unei declarații a Consiliului de Securitate, în care este reflectat interesul unanim al membrilor acestuia pentru consolidarea cooperării dintre ONU și organizațiile regionale, în contextul menținerii păcii și securității internaționale. Prin acest document, Consiliul invită statele membre ONU, precum și structurile din cadrul sistemului ONU, să contribuie la aprofundarea relației respective, în vederea maximizării eficienței proceselor de stabilizare.

Președinția unor structuri subsidiare ale Consiliului de Securitate

Cazul Comitetului 1540 privind neproliferarea⁷

Obiectivul rezoluției 1540 este, pe de-o parte, acoperirea lacunelor existente în acordurile internaționale din domeniul neproliferării armelor nucleare, chimice și biologice și, pe de alta, de a răspunde astfel, prin eforturi comune, la prevenirea proliferării armelor de distrugere în masă (ADM) de către actorii nonstatali. Rezoluția obligă toate statele membre să adopte și să

⁷ <http://www.mae.ro/index.php>

aplice la nivel național legi corespunzătoare și măsuri adecvate de control al materialelor și tehnologiilor sensibile, pentru a preîntâmpina accesul sau posibila utilizare, în scopuri teroriste, a ADM de către actorii nonstatali. Statele membre trebuie să raporteze Consiliului, în termen de șase luni de la adoptare, măsurile luate pentru aplicarea rezoluției.

SUA au prezentat, în decembrie 2003, un proiect de rezoluție pe tema neproliferării. Inițiativa avea la bază declarația președintelui american George W. Bush din deschiderea celei de-a 58-a sesiuni a Adunării generale a ONU cu privire la necesitatea întăririi regimurilor internaționale de neproliferare și a legislațiilor naționale în domeniul controlului exporturilor de produse strategice.

La 28 aprilie 2004, pe baza proiectului introdus de SUA, Consiliul de Securitate a adoptat rezoluția 1540 referitoare la neproliferarea armelor de distrugere în masă. Coautorii rezoluției sunt: România, Marea Britanie, Franța, Federația Rusă, Spania și Filipine.

Rezoluția are o valoare istorică, fiind prima decizie a Consiliului prin care proliferarea ADM este calificată – în temeiul aceluiași Capitol VII al Cartei ONU – drept amenințare la adresa păcii și securității internaționale.

România a avut o contribuție activă la dezbaterile intense care au avut loc, în cadrul CS, pe parcursul negocierilor, dar și în dialogul extins cu statele membre ONU, pentru facilitarea obținerii consensului pe marginea proiectului de rezoluție.

România a fost desemnată președinte al Comitetului 1540, constituit în scopul monitorizării aplicării de către toate statele membre ONU a obligațiilor prevăzute de rezoluția 1540: adoptarea de legislație corespunzătoare și de măsuri eficiente de control la nivel național pentru preîntâmpinarea accesului, producerii, transferului și utilizării armelor de distrugere în masă și a mijloacelor de transport la țintă de către actorii nestatali.

Eforturile președinției române a Comitetului s-au concentrat asupra funcționării și operaționalizării optime a acestui organ, înainte de data de 28 octombrie 2004, data limită de trimitere a rapoartelor naționale către Comitet.

Până la 5 decembrie 2004, 86 de state au trimis astfel de rapoarte. Comitetul are o colaborare foarte bună cu alte organisme internaționale (AIEA și OIAC), în scopul aplicării rezoluției 1540.

Dosarul Balcanii de Vest la Consiliul de Securitate al ONU

*Conflictul din Kosovo*⁸

Violențele au erupt în Kosovo spre sfârșitul anului 1998, în urma unei campanii militare și de politie, inițiată de către autoritățile centrale iugoslave împotriva insurgenților separatiști albanezi din sudul provinciei Kosovo.

În urma acestei campanii și a refuzului autorităților iugoslave de a respecta rezoluțiile CS și propunerile comunității internaționale pentru

⁸ <http://www.mae.ro/index.php>

soluționarea politică a conflictului (inclusiv Acordurile de la Rambouillet), NATO a reacționat prin lovituri militare aeriene asupra Iugoslaviei, din martie și până la sfârșitul lunii iunie 1999.

Ca urmare a loviturilor aeriene efectuate de NATO și a evoluțiilor politice ulterioare, Kosovo a fost scos de sub controlul Belgradului. În urma rezoluției CS 1244, din 10 iunie 1999, s-a instituit în Kosovo o administrație interimară ONU (UNMIK), aflata sub protecția forțelor multinaționale conduse de NATO (KFOR), cu obiectivul generic de a asigura, progresiv, o autonomie substanțială și autogovernarea populației din provincie.

Zona Balcanilor de Vest este marcată, în special, de situația dificilă din provincia Kosovo, o problemă de securitate majoră și un element-cheie pentru stabilizarea regiunii.

Implicarea României în dezbaterea dosarului Kosovo la CS a avut întotdeauna în vedere realizarea unei stabilități durabile, precum și a unei societăți tolerante, bazată pe principii democratice.

Primul eveniment major legat de dosarul Kosovo, în timpul mandatului României la CS, l-au constituit violențele interetnice din martie 2004, care s-au soldat cu moartea unor civili sârbi și albanezi, precum și a unor membri ai forțelor de menținere a păcii.

România a susținut atât în calitate de membru al CS din regiune, cât și de președinte în exercițiu al Grupului de Coordonare și Redactare din cadrul Grupului de Contact pentru fosta Iugoslavie, convocarea unei reuniuni de urgență a CS. În cadrul reuniunii s-a adoptat o declarație a Consiliului, prin care s-au condamnat violențele pe scară largă din provincie, făcându-se și un apel către încetarea imediată a violenței și reluarea dialogului pașnic.

Dosarul Irak la Consiliul de Securitate al ONU

De la 1 ianuarie 2004, România a deținut președinția Comitetului pentru Irak al Consiliului de Securitate (C-1518). Mandatul Comitetului are o relevanță deosebită pentru procesul de normalizare și de reconstrucție a Irakului, cuprinzând gestionarea listelor cu persoanele și entitățile legate de fostul regim al lui Saddam Hussein, ale căror fonduri sunt înghețate și transferate în Fondul pentru Dezvoltarea Irakului. România a acționat în sensul completării listelor consolidate, insistând asupra respectării de către state a obligației de transfer a fondurilor.

Rezoluția 1546

În materie de securitate, textul rezoluției reflectă autoritatea suverană a guvernului irakian asupra forțelor de securitate, inclusiv a celor armate, și dreptul acestuia de a decide asupra prezenței Forței Multinaționale (MNF) pe teritoriul național. Mecanismele de coordonare și parteneriat consacrate prin această rezoluție asigură o comandă unificată a operațiunilor în cadrul cărora guvernul irakian va conveni să participe cu trupe.

Rezoluția 1546 stabilește un rol esențial pentru ONU în susținerea procesului politic și a reconstrucției acestei țări, urmând ca o contribuție

deosebit de importantă să fie reprezentată atât de asistența internațională, cât și de eforturile statelor vecine Irakului.

În 8 iunie 2004 a fost adoptată în unanimitate rezoluția 1546, care a consacrat transferul deplin al suveranității, la 30 iunie 2004, către guvernul irakian interimar. Rezoluția a fost inițiată de SUA și Marea Britanie, și a fost coautorată de România (principalele state din CS contribuitoare cu trupe în Irak). Rezoluția a marcat un progres notabil al refacerii consensului la nivelul Consiliului de Securitate în ceea ce privește Irakul.

În aceeași linie de acțiune s-a înscris și vizita de lucru efectuată la Bagdad de către ministrul român al afacerilor externe în timpul deținerii președinției Consiliului de Securitate de către România, în luna iulie 2004. Deplasarea a fost prima vizită în Irak a unui oficial străin după preluarea suveranității de către autoritățile irakiene.

România a răspuns pozitiv solicitării de a trimite propuneri de experți în cadrul Diviziei ONU pentru asistență electorală, în vederea susținerii procesului electoral din Irak. Secretariatul ONU a reținut o candidatură, expertul român aflându-se deja la Bagdad.

În intervalul 25 - 30 noiembrie 2004, în România s-a aflat un grup de experți electorali irakieni, pentru observarea alegerilor legislative și prezidențiale din 28 noiembrie 2004. Prezența lor la București a fost finanțată de către România, ca parte a asistenței oferite Irakului pentru pregătirea alegerilor din ianuarie 2005.

Dosarul Sudan la Consiliul de Securitate al ONU

Criza din Darfur, ale cărei proporții sunt dificil comensurabile în cifre seci (două milioane de persoane afectate, peste un milion de refugiați, zeci de mii de morți), a constituit cel mai important dosar aflat în atenția Consiliului de Securitate în anul 2004. Cea mai îngrijorătoare situație sub aspect umanitar a ultimilor 10 ani a generat o abordare progresivă din partea organismului ONU, fiind utilizate practic toate instrumentele aflate în panoplia acestuia (declarații prezidențiale, întâlniri cu oficialități din zonă, rezoluții) pentru determinarea unei îmbunătățiri a situației din Darfur.

În mai 2004, CS se implica pentru prima dată în reglementarea situației din Darfur, prin adoptarea unei declarații. Reiterarea îngrijorării față de situația din Darfur – catalogată drept „cea mai gravă criză umanitară din lume”, este făcută în cadrul audierii de către Consiliu a Secretarului general ONU, în luna iulie.

În luna iulie, în care România a deținut președinția Consiliului de Securitate, a fost adoptată rezoluția 1556 privind Sudanul, prin care s-au stabilit obiective clare pe care guvernul sudanez și celelalte părți implicate în Darfur trebuie să le urmărească pentru ameliorarea semnificativă a situației umanitare și de securitate în zonă.

Având în vedere caracterul sensibil al abordării acestei problematice la nivelul Consiliului de Securitate, în contextul deținerii de către România a președinției acestui organ și al coautorării rezoluției 1556 de către țara noastră, ministrul afacerilor externe român a efectuat o vizită în Republica Sudan, la data de 31 iulie 2004.

Partea română a prezentat interlocutorilor sudanezi liniile generale ale rezoluției și a explicat așteptările comunității internaționale, fiind punctate ca repere esențiale ale demersului Consiliului de Securitate, căutarea echilibrului, interesul Consiliului pentru ameliorarea situației umanitare și nu pentru impunerea de sancțiuni cu orice preț, necesitatea unor acțiuni consistente ale guvernului de la Khartoum în perioada imediat următoare, în plan umanitar, al securității și justiției.

Cercul vicios al insecurității și problemelor umanitare, generat în mare măsură de lipsa de încredere între părți, problemele structurale și de mentalitate din zonă, competiția pentru resursele de subzistență din Darfur, nu poate fi înlăturat decât prin implicarea consistentă și creativă a comunității internaționale.

La 31 martie 2005, Consiliul de Securitate a adoptat, cu 11 voturi pentru și 4 abțineri (SUA, China, Algeria și Brazilia), rezoluția 1593 (2005), prin care Curtea Penală Internațională (CPI) este abilitată să judece actele de violență comise în provincia sudaneză Darfur, începând cu data de 1 iulie 2002.

Rezoluția prezintă un interes cu totul deosebit, întrucât a pus capăt regimului de impunitate pentru persoanele vinovate de actele de violență din Darfur.

România, membru CS, a salutat decizia Consiliului, care încununează un efort laborios și îndelungat. Adoptarea rezoluției, ultima, până în acest moment, din "pachetul sudanez" promovat în anul 2005 (alături de cele privind crearea Misiunii ONU în Sudan, UNMIS, respectiv întărirea regimului de sancțiuni), reprezintă un element crucial pentru normalizarea situației în provincia sudaneză, afectată de un dezastru umanitar de proporții dramatice⁹.

Parte a Statutului de la Roma al Curții Penale Internaționale, România și-a exprimat satisfacția pentru decizia de înaintare către CPI a dosarelor vinovaților pentru atrocitățile comise în Darfur. Hotărârea, prima de acest fel în istoria Consiliului de Securitate, reprezintă o evoluție semnificativă în promovarea principiilor dreptului internațional și în lupta împotriva impunității celor vinovați de crime împotriva umanității, crime de război și genocid.

Totodată, România a salutat atitudinea constructivă a statelor reprezentate în CS și care nu sunt membre ale Statutului de la Roma, în special a SUA, atitudine manifestată atât pe durata procesului de negociere a textului, cât și la votul din 31 martie.

⁹ <http://www.mae.ro/index.php>